

Miðvikudaginn 28. október 1936.

Nr. 60/1936. **Réttvísinn og valdstjórnin**

(Lárus Jóhannesson)

gegn

**Símoni Guðmundssyni**

(Stefán Jóh. Stefánsson).

Sýknað af ákæru fyrir brot gegn 26. kap. hinna almennu hegningarlaga og lögum um gjaldþrotaskipti nr. 25 frá 1929.

*Dómur aukaréttar Vestmannaeyja 10. des. 1935:* Ákærður, Símon Guðmundsson, skal vera sýkn af ákæru réttvísinnar og valdstjórnarinnar í máli þessu.

Allur kostnaður sakarinnar, þar með talin málsvarnarlaun hins skipaða talsmanns ákærðs í málinu, Ólafs A. Pálssonar, lögfræðings, 60 krónur, greiðist úr ríkissjóði.

### **Dómur hæstaréttar.**

Efnahag ákærða var að visu svo komið í árslok 1930, að hann átti ekki fyrir skuldum, og fjárhagur hans versnaði og nokkuð árin 1931 og 1932. En honum verður þó ekki nú gerð refsíabyrgð á hendur fyrir það, að hann framseldi ekki bú sitt til gjaldþrotaskipta árið 1931 eða 1932, með því að hann gerði síðari hluta ársins 1932 gangskör að því að komast að samningum við lánardrottna sína um niðurfærslu skuldanna. Má telja, að allir lánardrottnar ákærða, nema Útvegsbanki Íslands, hafi raunverulega lofað honum niðurfærslu um 80%, ef hann greiddi 20%. En Útvegsbankinn, sem ákærði skuldaði þá um 70 þús. krónur, færði þá skuld niður í 30 þús. krónur um áramótin 1932—1933, eða nálægt 55%, en ákærði kveðst hafa vænzt lækkunar á þeirri skuld niður í 22 þús. krónur, eða

nálægt 68,5%. Ákærði kveðst að visu mundu hafa framselt bú sitt til gjaldprotaskipta haustið 1932, ef hann hefði þá ekki búizt við niðurfærslu á kröfu bankans í 22 þús. kr. En þrátt fyrir þetta virðist honum vera það refsilaust, þótt hann gæfi sig ekki upp þegar eftir nýjár 1933, er ráðið var um lækkun bankaskuldarinnar, því að hann virðist hafa haft ástæðu til að halda, að hann mundi geta, ef atvinnurekstur hans færi sæmilega, efnt samkomulagið við lánardrottna sína, enda hlýtur bankinn að hafa ætlazt til þess, að ákærði héldi atvinnurekstri sínum áfram og reyndi að komast á réttan kjöl fjárhagslega. Ákærði virðist því ekki hafa þurft að óttast yfirvofandi gjaldprot, er hann fyrra hluta ársins 1933 greiddi nokkrum lánardrottna sinna umsamin 20% af kröfum þeirra á hann, og verður hann því ekki talinn hafa gerzt sekur við lög með þeim hætti.

Þegar séð þótti, að atvinnurekstur ákærða 1933 veitti honum ekki færi á að standa í skilum við lánardrottna sína, eins og hann hafði undirgengizt, og hann varð því úrkula vonar um að geta greitt skuldir sínar, þá framseldi hann bú sitt til gjaldprotaskipta um áramótin 1933—1934. Beiðni hans þar um er ódagsett, og skiptaráðandi hefir ekki, eins og vera ber, vottað á hana móttökudag eða móttökustund. Það verður ekki talið, að ákærði hafi gerzt sekur, þótt gjaldprotaskiptabeiðnin kæmi ekki fyrr frá honum, með því að ekkert er um það upplýst, að það hafi dregizt óþarflega eða óhæfilega lengi eftir að niðurstaðan af atvinnurekstri hans árið 1933 var til hlítar orðin kunn.

Samkvæmt framansögðu ber að staðfesta hinn áfrýjaða dóm að niðurstöðu til.

Eftir þessum málsúrslitum ber að greiða allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin málflutningslaun sækjanda og verjanda fyrir hæstarétti, 100 krónur til hvors, úr ríkissjóði.

Það er aðfinnsluvert, að ákærði hefir ekki verið kvaddur fyrir lögreglurétt fyrr en 10. júlí 1934, sbr. 7. gr. laga nr. 25/1929. Meðferð máls þessa fyrir lögregluréttinum hefir einnig verið allseinfara, með því að úrskurður um gjaldþrotaskiptin er upp kveðinn 5. jan. 1934, en dómur ekki kveðinn upp fyrr en 10. des. 1935. Svo er rannsókn málsins eigi svo glögg og fullkomin að öðru leyti sem æskilegt hefði verið.

#### Því dæmist rétt vera:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Allur áfrýjunarkostnaður sakarinnar, þar með talin málflutningslaun sækjanda og verjanda fyrir hæstarétti, hæstaréttarmálflutningsmannanna Lárusar Jóhannessonar og Stefáns Jóhanns Stefánssonar, 100 krónur hvorum, greiðist úr ríkissjóði.

---

Forsendur hins áfrýjaða dóms hljóða svo:

Mál þetta er höfðað af hálfu réttvisinnar og valdstjórnarinnar gegn Símoni Guðmundssyni, útvegsmanni, til heimilis Vesturveg 25 hér í bænum, fyrir brot gegn 26. kap. hinna almennu hegningarlaga frá 25. júní 1869 og lögum um gjaldþrotaskipti nr. 25 frá 14. júní 1929.

Málavextir eru sem hér segir:

Með úrskurði skiptaréttar Vestmannaeyja, uppkveðnum þann 5. janúar f. á., var bú ákærðs tekið til skiptameðferðar sem gjaldþrota eftir ósk hans sjálfs, sem taldi eignir sínar ekki hrökkva fyrir skuldum og taldi hann þá

eignir sínar nema samtals kr. 19888.00 og skuldir sínar samtals kr. 43956.54 eða skuldir umfram eignir kr. 23956.54. En við uppskrift á eignum ákærðs í byrjun gjaldþrotaskiptanna voru allar eignir hans virtar samtals kr. 13380.00

Eftir að rannsókn hafði farið fram út af gjaldþroti ákærðs og útaf kæru Eggerts nokkurs Jónssonar á hendur honum, fyrirskipaði dómsmálaráðuneytið framan­greinda málshöfðun gegn ákærðum.

Verður þá fyrst tekið til athugunar atriði það, er framangreind kæra Eggerts Jónssonar er risin útaf.

Með bréfi dags. 15. jan. f. á., kærði Eggert Jónsson sjómaður, þá til heimilis í Keflavík, ákærðan fyrir að hann hefði eigi staðið skil á kr. 218.00 í peningum, sem hann hafði f. h. kæranda tekið við úr þrotabúi Soffíu Þórðardóttur, kaupkonu hér í bænum.

Við rannsókn málsins hefir ákærði játað að hafa veitt framangreindri fjárhæð móttöku og að hafa notað féð í sínar þarfir og eigi staðið skil á því til kæranda. En eftir að mál þetta var höfðað sendi kærandinn dómaram um símskeyti, dags. 22. sept. s. l., um að hann afturkalli framangreinda kæru sína og í réttarhaldi í lögreglurétti Árnessýslu þann 10. október s. l. staðfesti kærandi símskeyti þetta og lýsti því yfir, að hann vildi gera allt til þess „að kærán falli niður að öllu leyti að því er í hans valdi stendur“. En lýsti því jafnframt yfir, að hann hefði ekki fengið framangreindar kr. 218.00 greiddar hjá ákærðum.

Þar eð nefndur Eggert Jónsson hefir þannig afturkall­að framangreinda kæru sína og í raun og veru óskað eftir að mál útaf henni verði látið falla niður, leiðir það af ákvæði 256. gr. hinna almennu hegningarlaga, að ákærður verður eigi dæmdur til refsingar samkv. 255. gr. nefndra laga fyrir eyðslu framangreindrar fjárhæðar. En hvort ákærður teljist með eyðslu fjárins hafa, vegna gjaldþrots síns, brotið gegn 262. gr. sömu laga verður athugað síðar í sambandi við aðrar ráðstafanir ákærðs á undan gjaldþrotinu.

Ákærður tók að stunda vélbátaútgerð hér í Vestmanna­eyjum og rak jafnan einhverja slíka útgerð frá þeim tíma, þar til bú hans var tekið til gjaldþrotaskiptameðferðar.

Útgerðarstarfsemi ákærðs virðist hafa gengið vel fram að árinu 1929, en á árinu 1930 tapaði ákærður miklu fé á útgerðinni eða rúmlega 20000 krónum, eftir því, sem hann hefir borið í málinu, — vegna lágs verðs á fiski, en auk þess kveðst ákærður hafa, á þeim tíma, tapað fé vegna þess, að hann hafi ekki fengið greitt kaupverð vélbáts, að upphæð kr. 6000.00, sem hann hafi selt til Siglufjarðar haustið 1929, svo og vegna þess, að hann hafi keypt við of háu verði v.b. Tvist, V.E. 282, sem hann keypti af útibúi Íslandsbanka hér í bænum, haustið 1929, og sem hann kveður hafa kostað sig alls (með nauðsynlegum viðgerðum, er gerðar voru strax eftir að hann var keyptur), kr. 45000,00, en samkvæmt framburði vitnisins H. V. Björnssonar, bankastjóra, í málinu, virðist fiskhús, sem ákærður keypti af bankanum, einnig hafa verið innfalið í því kaupverði. Þá kveðst ákærður og hafa tapað 2000—3000 krónum á útgerð sinni árið 1931 og kveður einnig hafa verið um eitthvað tap að ræða á árunum 1932 og 1933, þannig, að fé það, sem hafðist upp úr útgerðinni, nægði ekki til þess — auk alls kostnaðar við útgerðina — að greiða vexti af öllum þeim skuldum, sem ákærður var þá kominn í vegna taps á útgerðinni.

Ákærður leitaði því haustið 1932 samninga við lánardrottna sína um niðurfærslu á skuldum sínum við þá. En samkvæmt framburði H. V. Björnssonar, framkvæmdarstjóra útibús Útvegsbankans hér í bænum, sem var aðal-lánardrottinn ákærðs, voru skuldir ákærðs við nefnt bankaútibú þá um 70000 krónur, og kveðst ákærður hafa farið þess á leit við stjórn bankans, að skuldir þessar væru færðar niður í 22000 krónur en það sem umfram var, væri gefið eftir og hefir ákærður eindregið haldið því fram við rannsókn málsins, að honum hafi þá af hálfu bankastjórnarinnar verið lofað niðurfærslu á skuldunum niður í nefnda upphæð. En frammannefndur bankaútibússtjóri hefir borið, að ákærðum hafi þá verið lofað eftirgjöf á því af skuldum hans við bankann, sem umfram var 30000 krónur, og voru skuldir ákærðs við bankann færðar niður í þá upphæð um áramótin 1932—1933, og hefir nefndur bankaútibússtjóri og borið, að þetta samkomulag við ákærðan hafi verið byggt á því, að eignir ákærðs hafi þá verið taldar 30000 króna virði, að meðtaldri húseign,

sem var séreign honu hans og sem talin var 8000 króna viði. Og var húseign þessi þá veðsett nefndu bankaútibúi fyrir skuldum ákærðs við bankann með öðrum veðrétti næst á eftir skuld til veðdeildar Landsbanka Íslands á 1. veðrétti, sem ákærður kveður þá hafa verið um 1400 krónur að eftirstöðvum. En kona ákærðs var áður í persónulegum ábyrgðum fyrir skuldum þessum, en hún virðist eftir því, sem upplýst er í málinu, ekki hafa verið ábyrg fyrir öðrum skuldum ákærðs. Auk nefnds veðs hafði bankinn áður veðrétt í vélbát ákærðs (v.b. Tvist) fyrir framangreindum skuldum ákærðs við bankann.

Við aðra skuldheimtumenn sína fór ákærður þess á leit, að kröfur þeirra yrðu kvittaðar að fullu gegn því, að hann greiddi 20% af kröfunum, en þær kröfur — þ. e. annarra en bankans — virðast allar hafa verið óveðtryggðar — og hefir ákærður haldið því fram við rannsókn málsins, að hann hafi náð samkomulagi um þetta við alla skuldheimtumenn sína. Og eftir því, sem unnt hefir verið að upplýsa um þetta í málinu, virðist sá framburður ákærðs muni vera réttur. Að vísu hefir einn af skuldheimtumönnum ákærðs, sem yfirheyrður hefir verið sem vitni í málinu, borið, að ekki hafi verið endanlega samið um þetta við ákærðan af hans hálfu, en að ákærður hafi farið fram á slíka samninga og þeirri málaleitun ekki verið neitað. En ákærðum voru þó ekki, — að því er virðist — þegar er samningar þessir voru gerðir, gefin eftir 80% af umræddum skuldum, heldur átti það að gefast eftir, er ákærður greiddi þau 20% af skuldunum, er hann skuldbatt sig til að greiða og því aðeins, að sá hluti skudanna væri greiddur.

Ákærður kveðst mundu hafa framselt bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar haustið 1932, hefði hann ekki komið að framangreindu samkomulagi við skuldheimtumenn sína og hefir einnig haldið fram, að hann hefði framselt bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar þá, þrátt fyrir framangreinda samninga, hefði hann ekki talið sig hafa fengið loforð stjórnar Útvegsbankans fyrir niðurfærslu skudanna við bankann, niður í 22000 krónur.

Ákærði hafði ekkert bókhald vegna framangreindrar útgerðarstarfsemi sinnar, enda ekki bókhaldsskyldur, og hefir því verið örðugt að fá fullar upplýsingar um efna-

hag ákærðs á hverjum tíma og breytingar á honum, — þar á meðal viðvikjandi skuldum ákærða haustið 1932, er framangreindir samningar voru gerðir og liggja ekki fyrir fullar upplýsingar um þær. En skuldir ákærðs virðast lítið hafa breytt frá þeim tíma þar til hann framseldi bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar og virðist aðalbreytingin á skuldum hans á þeim tíma hafa verið sú, að skuldir hans við útibú Útvegsbankans virðast hafa aukizt um 3000 krónur frá því umræddir samningar voru gerðir. En er ákærður framseldi bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar, taldi hann skuldir sínar alls kr. 43844.54, eins og að framan greinir, þar af kr. 10844.54 til annarra kröfuhafa en Útvegsbankans. Sumum af kröfum þeim, sem ákærður hefir tilgreint í efnahagsreikningi þeim, er hann sendi skiptaráðanda, hefir ekki verið lýst í búið, en hinsvegar hefir verið lýst í búið kröfum, sem ákærður hefir ekki tilgreint á nefndum efnahagsreikningi sínum og 2 kröfur, sem ákærður hefir tilgreint í umræddum efnahagsreikningi, eru samkvæmt kröfulýsingunum, sem ákærður hefir ekkert haft við að athuga, mikið hærri, en hann hefir tilgreint þær á efnahagsreikningnum og nema kröfur, sem þannig hefir verið lýst í búið umfram það, sem hann tilgreindi á umræddum efnahagsreikningi, kr. 6965.85 og hafa skuldir hans við aðra en bankann því þannig verið, að því er virðist, að minnsta kosti kr. 17810.39, er ákærður framseldi bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar. En samkvæmt því, sem upplýst er í málinu, virðast slíkar skuldir hans ekki hafa aukizt neitt verulega frá því að umræddir samningar voru gerðir, þar til að bú hans var tekið til gjaldþrotaskiptameðferðar. Það virðist því sem ákærður hafi skuldað öðrum en bankanum svipað, er hann leitaði framangreindra samninga og hann gerði, er hann framseldi bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar, en samkvæmt því ætti ákærður að hafa skuldað samtals um 88000 krónur, er hann leitaði framangreindra samninga, og eignir hans virðast hafa verið hinar sömu eða svipaðar haustið 1932 og er hann framseldi bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar og virðist ákærður hafa átt hinar sömu eignir og ekki neinar verulegar aðrar frá því haustið 1929, að hann keypti v.b. Tvist, eftir því, sem upplýst er í mál-

inu. En haustið 1929, áður en ákærður keypti v.b. Tvist, kveðst hann hafa átt vélbátinn Kristbjörgu, sem hann seldi þá fyrir 6000 krónur, en ekki aðrar eignir og hefir hann og borið, að hann hafi þá ekki skuldað annað en 1500 krónur, veðskuld tryggða með 1. veðrétti í þeim bát. Af því, sem upplýst er síðar í málinu á annan hátt, og sem ákærður hefir ekkert haft við að athuga, virðist ákærður þó hafa skuldað tveim fyrirtækjum hér í bænum í árslok 1929, öðru kr. 1749.57 en hinu kr. 821.34, en ekki er nánar upplýst um, hvað ákærður skuldaði þá eða um um hvort það var meira en að framan greinir, en sennilegt virðist eftir því, sem upplýst er í málinu, að ákærður hafi átt eignir fyrir skuldum, — án þess þó að um neinar verulegar eignir hafi verið að ræða umfram skuldir, haustið 1929, áður en hann keypti v.b. Tvist og seldi v.b. Kristbjörgu. En þar eð hann, eins og hann hefir borið, seldi v.b. Kristbjörgu, án þess að fá kaupverðið nokkurntíma greitt, hefir það, þar eð hann átti ekki aðrar eignir, þegar gert það að verkum, að hann hefir ekki átt eignir fyrir skuldum. Þá hefir og fjárhagur ákærðs enn versnað við að hann keypti v. b. Tvist of háu verði, eins og hann hefir borið, og sennilega má telja að sé rétt, og hefir ákærður því samkvæmt framburði hans, eigi átt eignir fyllilega fyrir skuldum um áramótin 1929—1930, en hve miklu skuldir hans hafa þá raunverulega numið umfram eignir, er eigi upplýst nánar af framangreindum ástæðum.

Augljóst verður þó að telja, að eigi hafi verið um yfirvofandi gjaldprot ákærðs að ræða um nefnd áramót, þar eð hann virðist þá hafa notið fullkomins lánstrausts hjá framangreindu bankaútibúi, sem lánaði honum peninga til framangreindra skipakaupa og útgerðar.

Eftir að ákærður varð fyrir framangreindu tapi á útgerð sinni á árinu 1930, hefir vantað mikið á, að hann ætti eignir fyrir skuldum eða sem svarar því tapi, auk þess sem áður virðist raunverulega hafa vantað á, að hann ætti eignir fyrir skuldum og enn versnaði fjárhagur ákærðs á árunum 1931 og 1932, eins og að framan greinir.

Þó vafasamt verði að telja, að fjárhag ákærðs hafi verið komið á fullkomlega traustan grundvöll haustið 1932, með framangreindum samningum um skuldir hans — þó

um áframhaldandi töp á útgerð hans hafi ekki verið að ræða, þá verður þó að telja, að með þeim samningum hafi fjárhag hans verið komið í það horf, að með því að telja framangreinda séreign konu hans meðal eigna hans, sem rétt verður að telja með því að hún var veðsett fyrir skuldum ákærðs, — hafi gjaldþrotaskipti á búi hans þó ekki getað talizt yfirvofandi. Og þó að ekki sé upplýst, að ákærður hafi fyrr en haustið 1932 leitað eða tryggt sér samninga um skuldir sínar, ef á þyrfti að halda, verður þó, þar eð kom í ljós, er ákærður leitaði samninga um skuldirnar, að hann gat fengið slíka samninga, sem nægðu til þess, að hann gat komizt hjá gjaldþrotaskiptum á búi sinu, þar til frekar tap varð á rekstri hans, — að áliti réttarins eigi talin næg ástæða til þess að álita, að gjaldþrotaskipti á búi hans hafi verið yfirvofandi á árunum 1931—1932, þó ákærður væri þá insolvent, enda lánaði útibú Útvegsbankans ákærðum fé til útgerðar á þeim árum og hann hélt þá áfram sömu útgerð og áður. Að áliti réttarins verða því lántökur og aðrar skuldastofnanir ákærða á nefndum árum þegar af þeirri ástæðu, eigi taldar saknæmar né greiðslur af hans hálfu upp í skuldir.

Samkvæmt framburði ákærðs taldi hann eignir sínar 22000 króna virði, auk framangreindrar séreignar konu hans, eða 30000 króna virði að umræddri séreign meðtalinni haustið 1932 og samkvæmt framburði vitnisins H. V. Björnssonar, taldi hann og aðrir bankastjórar Útvegsbankans eignirnar þess virði, og verður því að telja upplýst að ákærður hafi haft ástæðu til þess að telja þær þess virði, enda virðist það verð á þeim hafa verið nærri sanni, miðað við áframhaldandi rekstur hjá ákærðum. En eignir þessar voru allar veðsettar framangreindu bankaútibúi og þar eð skuldir ákærðs við bankann voru aðeins færðar niður í þá upphæð, sem eignirnar voru taldar verðar, hefir hann þá skuldað umfram eignir það, sem honum bar að greiða öðrum skuldheimtumönnum sínum, samkvæmt framangreindum samningum við þá, en það virðist samkvæmt því, sem að framan greinir um upphæð skuldanna, hafa verið um 3500 krónur. Þrátt fyrir það virðist svo sem ákærður hafi haft ástæðu til þess að ætla, að hann gæti, ef útgerð hans gengi sæmilega framvegis, staðið í

skilum með greiðslu vaxta og einhverra afborganna af skuldum sínum og virðist stjórn framangreinds banka hafa litið þannig á, því ella hefði verið þýðingarlaust að gera framangreinda samninga við ákærðan. Og þó ákærður ætti ekki fyllilega eignir fyrir skuldum eftir að umræddir samningar voru gerðir, verður þó, eins og að framan er dregið á, að telja að gjaldþrotaskipti á búi hans hafi eigi getað talizt yfirvofandi, er þeir samningar höfðu verið gerðir og eigi fyrr, en er komið var í ljós, að tap varð á útgerðinni á árinu 1933, en ekki er nákvæmlega upplýst um það í málinu, hvenær það hafi verið komið í ljós, en varla virðist það muni hafa verið komið í ljós fyrr en seint á því ári, en er það var komið í ljós og ákærður gat eigi fengið stjórn Útvegsbankans til þess að gefa meira eftir af skuldunum en þegar hafði verið gert og að framan greinir, sá ákærður sér ekki annað fært en að framselja bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar.

Þar eð eigi var um yfirvofandi gjaldþrotaskiptameðferð á búi ákærða að ræða, er hann gerði eða hafði gert framangreinda samninga um skuldir sínar, verður framangreind veðsetning til útibús Útvegsbankans á húseigninni nr. 25 við Vesturveg, sem var séreign konu hans, — þegar af þeirri ástæðu eigi talin saknæm, enda var kona ákærðs, eins og að framan greinir, ábyrg fyrir skuldum ákærðs við nefndan banka, en eigi að því er virðist fyrir öðrum skuldum hans.

Fyrri hluta ársins 1933, greiddi ákærður sumum lánaðrottnum sínum upp í kröfu þeirra samkvæmt framangreindum samningum að einhverju eða öllu leyti, en öðrum ekki, en þar eð eigi verður talið upplýst, að gjaldþrotaskipti á búi ákærðs hafi þá verið yfirvofandi eða að ákærður hafi hlotið að sjá eða álita að svo væri, verða greiðslur þessar eigi taldar saknæmar. Og ekki er upplýst um neinar saknæmar ráðstafanir af hálfu ákærðs eftir að gjaldþrot hans geti talizt hafa verið yfirvofandi, þar á meðal ekki um neitt undanskot fjármuna.

Með tilliti til þess, er að framan greinir, þar á meðal með tilliti til samninga þeirra, er ákærður fékk um skuldir sínar, verður ekki talið upplýst, að þær ástæður hafi verið fyrir hendi, að ákærðum hafi borið skylda til þess

skv. 5. málsg. 1. gr. gjaldþrotaskiptalaganna að fram-  
selja bú sitt til gjaldþrotaskiptameðferðar fyrr en hann  
gerði og verður hann því eigi talinn hafa bakað sér refs-  
ábyrgð samkv. því lagaákvæði.

Það ber því að sýkna ákærðan af ákæru réttvisinnar  
og valdstjórnarinnar í máli þessu, og greiða allan sakar-  
kostnað úr ríkissjóði, þar með talin málsvarnarlaun hins  
skipaða talsmanns ákærða í málinu, Ólafs A. Pálssonar  
lögfr., er þykja hæfilega ákveðin 60 krónur.

Í prófum málsins er gerð grein fyrir því, hversvegna  
rannsókn málsins var eigi lokið fyrr en raun varð á, og  
dómur í málinu hefir ekki verið kveðinn upp fyrr en nú  
vegna anna dómarans, en á málinu hefir enginn óþarfur  
dráttur orðið.

---

---

Föstudaginn 30. október 1936.

Nr. 111/1935. **Matthías Hallgrímsson**

gegn

**Högná Gunnarssyni.**

**Dómur hæstaréttar.**

Málssókn þessi fellur niður.

Áfrýjandi, Mathías Hallgrímsson, er eigi mætir í  
málinu, greiði 50 króna aukagjald í ríkissjóð, ef  
hann að nýju vill fá mál sitt tekið fyrir í hæstarétti.

Einnig greiði hann stefnda, er hefir látið mæta í  
málinu, kr. 80.00 í málskostnað að viðlagðri að-  
för að lögum.

---

---